

Εξομολόγηση και προσωποκεντρική θεραπεία, υπάρχει δυνατότητα συνεργασίας; (πρωτοπρεσβύτερος Ευστράτιος Καρατσούλης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Στην ποιμαντική πράξη της Εκκλησίας η κατάρτιση των λειτουργών της με την ΠΠΘ θα μπορούσε να βοηθήσει στην περαιτέρω κατανόηση του σύγχρονου ανθρώπου. Η σύγχρονη γλώσσα της ΠΠΘ θα μπορούσε να αποτελέσει μία γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ του πνευματικού και μερικών από τους ανθρώπους της σύγχρονης εποχής. Οι στάσεις της αποδοχής του άλλου, της κατανόησης, της αγάπης και του σεβασμού στο πρόσωπο του άλλου, όπως επίσης και η γνώση των ψυχολογικών καταστάσεων στην πορεία της ανακάλυψης του προσώπου είναι κάποια από τα στοιχεία, τα οποία θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην μεγαλύτερη επάρκεια του πνευματικού και κατά συνέπεια στο έργο της διακονίας του στο χώρο της εξομολόγησης. Επιπλέον η εφαρμογή της ΠΠΘ σε ευαίσθητους τομείς όπως οι οικογενειακές σχέσεις, η εκπαίδευση, ο εργασιακός χώρος, η διομαδική και διαπροσωπική επικοινωνία κ.ά. κάνουν επιτακτική την ανάγκη συνεργασίας των δύο προοπτικών για το

συμφέρον του σύγχρονου και κατακερματισμένου ανθρώπου.

Στην ΠΠΘ δίνεται μεγάλη σημασία στην ψυχοπνευματική οντότητα του προσώπου, το οποίο με ένα διευκολυντικό τρόπο αναπτύσσεται και αναδεικνύεται. Η καθολικότητα αλλά και η μοναδικότητα του προσώπου είναι στοιχεία της υπαρξιακής ελευθερίας του ανθρώπου. Η πνευματική και ψυχολογική οντότητα του προσώπου αποτελούν την βάση για την προσπάθεια αυτοπραγμάτωσης του ανθρώπου. Το πεδίο αυτό θα μπορούσε να είναι ένα σημείο εκκίνησης της σύνδεσης και του διαλόγου των δύο εξεταζόμενων χώρων. Η θεολογία θα μπορούσε να δώσει σε όλη την πορεία της ανεύρεσης του προσώπου ένα θεανθρώπινο χαρακτήρα, ξεφεύγοντας από τα στενά ανθρωπολογικά όρια, διότι το πραγματικό πρόσωπο του ανθρώπου ανακαλύπτεται στην σχέση με τον προσωπικό Θεό.

Με το έργο του, ο Rogers ενδιαφέρθηκε τόσο για την ποιότητα των ανθρώπινων σχέσεων, όσο και για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Η ΠΠΘ δεν αρχίζει με τη διάγνωση μέσα από ένα ρόλο βασισμένο στην αυθεντία και τις τεχνικές του συμβούλου, αλλά η ίδια η σχέση με τον πελάτη είναι θεραπευτική. Ο Rogers βοήθησε να μετατοπισθεί το επίκεντρο της ψυχοθεραπείας από έναν μονολογικό εαυτό προς ένα ανεξάρτητο, ρευστό και ταυτόχρονα σχεσιακό πρόσωπο. Επικεντρώθηκε στην αναδυόμενη και σχεσιακή πραγματικότητα δίνοντας παράλληλα έμφαση στην πολλαπλή αλήθεια που αναδύεται από το διάλογο. Μέσω της βίωσης αυτής της αυθεντικής σχέσης, καθώς επίσης και του σεβασμού και της αναγνώρισης της ετερότητας, το νόημα συνδημιουργείται μέσα

στο πλαίσιο συμβούλου και πελάτη. Η νέα γνώση και εαυτός μπορούν να αναπτυχθούν μέσω της προόδου και της εξέλιξης και των δύο με τελική έκβαση την πορεία προς την ανάδυση του προσώπου.

Επιθυμία του Rogers δεν ήταν μόνον ο εξανθρωπισμός της διαπροσωπικής επικοινωνίας, αλλά γενικότερα και ο εξανθρωπισμός του κόσμου. Η σπουδαιότητα και η εφαρμοσιμότητα των θέσεων του παραμένει εξαιρετικά επίκαιρη σήμερα, καθώς σε μία εποχή αναπτυσσόμενης ποικιλομορφίας και αμφισημίας, κατά την οποία κυριαρχούν στον κόσμο οι εθνικιστικοί πόλεμοι, η αποδοχή του εύρους των διαφορετικότητων μπορεί να συμβάλλει στον περιορισμό του δογματισμού και του φονταμενταλισμού.

Σε μια ιδανική κατάσταση η συνεργασία προσωποκεντρικού θεραπευτή με τον πνευματικό θα μπορούσε να προσφέρει πολλά στην ανακάλυψη του ανθρωπίνου προσώπου. Τα θέματα που μπορεί να προκύψουν είναι αναρίθμητα και αποτελούν πρόκληση και πρόσκληση τόσο για τους ανθρώπους της Εκκλησίας, τους χριστιανούς παιδαγωγούς, τους κατηχητές, τους θεολόγους, τους ιερείς, όσο και για τους προσωποκεντρικούς λειτουργούς, ψυχιάτρους, ψυχοθεραπευτές, συμβουλευτικούς, εκπαιδευτικούς, κοινωνικούς λειτουργούς, επαγγελματίες υγείας και ασκούντες διοίκηση. Κλείνοντας, επιλέγουμε τα λόγια του Διονυσιάτη μοναχού Χρυσοστόμου για την ψυχολογική και ψυχιατρική βοήθεια, η οποία μπορεί να αποδειχτεί στα χέρια ευσυνείδητων θεραπευτών ένα πρώτο βασικό βήμα προς την ψυχική ισορροπία, μια προετοιμασία για τη μετέπειτα πνευματική διερεύνηση της Εκκλησιαστικής Ποιμαντικής, η οποία θα προσδώσει και το χαρακτήρα της πνευματικής μετάνοιας στη σύνολη πνευματική προσπάθεια [258].

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

258. Χρυσόστομος Διονυσιάτης, Θεός Λόγος και Ανθρώπινος Λόγος, Οι ενέργειες της ψυχής στην Πατερική Ανθρωπολογία (Άγιον Όρος : Ιερά Μονή Διονυσίου, 1998) σ. 356.